Ps 48:1, 4
Ges 62:1
Ges. 67:2

'N HUIS GEVUL MET DIE REUK VAN DIE SALF.

Joh. 11:55 – Joh 12:11 (2) ✓

(Ds. [illegible], Wellington). [Grene 17 Mrt 46

Joh. 12:3 – En die huis het vol geword met die reuk van die salf.

In skerp kontras met die weiering van die Samaritane om Jesus Christus te ontvang op sy laaste reis na Jerusalem, staan die verwelkoming wat Hom tebeurt geval het by sy aankoms in Betanië. Ons hoef maar net vir 'n oomblik na te dink oor die noukeurige verslag wat Johannes gee van die ontvangs om te besef dat ons hier met 'n besondere gebeurtenis te doen het. Hierdie maaltyd in Bethanië was nie 'n gewone aandete nie: dit was 'n groot publieke dinee gegee op die Saterdagaand voor Paasfees ter ere van die uitstaande figuur van daardie tyd in Palestina: Jesus van Nasareth.

Die bewys vir hierdie bewering vind ons daarin dat die vermelding van 'n „maaltyd" deur Johannes en ook deur die ander Evangeliste betrekkin[illegible]e het op 'n publieke maaltyd ter ere van een of ander uitstaande figuur. 'n Blik op die gaste wat aan die dinee deelgeneem het, laat ons ook dadelik besef dat hulle hier saam was met 'n besondere oogmerk: daar was Simon die melaatse, wat Jesus gesond gemaak het en in wie se ruim huis die ontvangs gehou is; daar was Martha wat bedien het – en met watter plesier het sy nie die bediening dié aand waargeneem nie! Dan was daar Maria, haar suster, die stille luisteraar, wat soveel kere aan Jesus se voete gesit het, en haar broer Lasarus, deur Christus opgewek uit die dode, wat saam met Christus die ereplekke aan die tafel beklee het. Hierdie bekende vriendekring is voltooi deur 'n aantal gaste uit die dorpie en sekerlik ook uit Jerusalem wat gekom het om Jesus hulle hulde te bring. Wat ook al die vyande in Jerusalem se toekomsplanne mag wees om Jesus om die lewe te bring – in die vriendekring van Bethanië sou Hy veilig wees vanaand.

Ons sien voor ons die hele toneel: die helderverligte saal, die opgewekte klank van stemme, die ywerige bediening, die aangename gees van kameraadskap – alles was agtermekaar; niks het kortgekom om die huldigingsfees te voltooi nie. Niks nie? Ja – tog iets: die volmaakte huldebewys, die offer van liefde wat Maria sou bring. En terwyl die gaste vrolik om die tafels op die rusbanke leun en gesels kom sy, met 'n kruik egte nardussalf, stilletjies die saal binne. En voordat enigeen haar bedoeling ten volle begryp, nader sy die [illegible]itriek van die Meester, kniel voor Hom neer en breek die hele kruik met salf oor sy voete. In een beweging skud sy haar swaar haarvlegsels los – die kroon van elke vrou van daardie tyd – en droog sy gesalfde voete af met haar hare: met die hoogste en edelste aan haarself die nederigste en geringste aan Jesus!

„ En die huis het vol geword met die reuk van die salf...."

Hierdie liefdesdaad van Maria kry eers dan sy volle betekenis as ons dit van die volg. drie kante beskou:

I. DIE AANLEIDING TOT DIE DAAD.

Dadelik kom hierdie eerste vraag by ons op: Waarom het Maria so iets buitengewoons gedoen? Daar moes tog 'n baie sterk dryfveer agter hierdie daad gesit het om so 'n fyngevoelige vrou soos Maria daartoe te bring om Jesus se voete daar in die openbaar te salf - en dit sonder om 'n druppel van die kosbare nardus terug te hou!

Daar was redes, ja, en baie sterk redes ook. Agter die daad van hierdie vrou het daar geskuil:

(i) Haar dank vir die vriendskap deur Jesus aan haar gegee: Maria was die een wat aan sy voete gesit het, wat so oneindig baie van Hom geleer en ingedrink het. Dit was deur Christus se vriendskap dat sy kon deel in al sy diepste gedagtes, sy hoë ideale, sy volkome uitlewing daarvan deur sy gemeenskap met sy Vader - 'n vriendskap wat gesluit en verdiep is gedurende die tye toe Jesus daar by hulle kom uitrus het in Betanië. Hoe is hierdie vrou se lewe nie verryk deur die wonderbare liefde en belangstelling wat Christus aan haar geskenk het nie! En daarom die kruik met nardus wat sy breek om daarmee te sê: Dankie my Meester vir u troue vriendskap - dit het my 'n nuwe mens, 'n nuwe Maria gemaak!

(ii) Haar waardering vir die liefde deur Jesus aan die gesin betoon: Was dit nie ook in Maria se gedagtes, al die hele tyd: Wat Jesus vir hulle familie beteken het in die afgelope jare nie? Daar was Martha, haar suster, die oorywerige huisvrou, vir wie Jesus geleer deur woord en eie voorbeeld, wat dit beteken om jou geestesrus te bewaar ten spyte van veelvuldige en druk werksaamhede; om besig te wees maar nie gejaag nie. Maar nog meer: die grootste en beste wat iemand ooit aan hulle kon gee het Jesus gegee: die lewe van hulle broer Lasarus, wat hulle hartstogtelik liefgehad het! Wat moes dit nie vir daardie twee susters beteken het om weer hulle broer te ontvang uit die hande van die dood - en dat Christus sy lewe gewaag het om daarvoor na Betanië te kom! En daarom breek Maria die fles met nardus om daarmee te sê: Dankie, my Meester, vir u wonderbare liefde aan ons huis bewys!

(iii) Die bewys dat sy verstaan wat Hom wag: Maria, na al haar intieme gesprekke met die Heer en met die fyn intuïsie van die vrou wat liefhet, het geweet watter doodsgevaar Jesus besig was om te trotseer deur na Jerusalem te kom. Instinktief het sy gevoel: dis die laaste keer dat Hy hier sal wees - sy dood lê voor. Uit die oorvolheid van 'n dankbare vrouehart, sonder om enige koste te bereken, sonder om dinge op te weeg, breek sy die albaste fles met kosbare salf - salf wat gewoonlik gebruik word om konings mee te salf - om haar Koning te vereer in 'n laaste liefdesdaad voor sy dood! "En die huis het vol geword met die reuk van die salf..."

Geliefdes, ek wil u vra om terug te kyk in u eie lewe: en
die lewe van u dierbares: Was een van u nie miskien ook 'n Maria
vir wie Jesus se vriendskap 'n nuwe lewe gebring het, 'n nuwe toe-
koms geskep het - 'n nuwe mens gemaak het nie? Was daar nie in
u huis 'n Martha wie se lewe vol kommer en sorg oor klein din-
ge tot rus gebring is deur Jesus se invloed? Of 'n Lasarus wat
aan u teruggegee is uit die kloue van die dood - liggaamlik of
geestelik? So ja - het ons dan al gedink daaraan om ons nardus-
fles met kosbare salf, ons liefdesoffer in watter vorm ookal,
vir Jesus te breek?

II. DIE VEROORDELING VAN DIE DAAD.
In skerp kontras met hierdie
onselfsugtige liefdesdaad van Maria staan die veroordeling van
Judas - en ook van die ander disiepels - wat sy uitdrukking vind
in die vlymende skerp woorde: „Waarom hierdie verkwisting? Waar-
om hierdie salf nie verkoop vir 300 pennings en die geld aan die
armes gegee nie?" Teenoor die betowerende geur van die salf ver-
sprei hom nou die onsmaaklike reuk van die sonde: Waarom hier-
die verkwisting? Hoe moes daardie woorde nie gesny het deur die
hart van Maria nie!

En ~~te Judis: dit het ... in sy hart~~ omgegaan? Waar-
om was sy veroordeling so skerp en kras? Hat hy dan nie die vol-
ste reg gehad om ernstig te waarsku teen onnodige vermorsing en
verkwisting van dinge wat miskien baie beter gebruik kon word nie?
As dit sy motief was dan het hy die reg gehad, ja: maar was dit
die geval? Laat ons eerlik wees en kyk wat die veroordeling van
Judas ons openbaar aangaande sy gesindheid: Is dit nie -
(i) 'n Openbaring van sy materialistiese lewenshouding: Vir my is
dit duidelik dat ons hier 'n man het wat die hele lewe bereken in
terme van geld - wat nie kan besef dat daar seker offers ge-
bring kan word ~~waar geld~~ waar geld nie tel nie, // waar iemand nie
dink: Hoeveel moet ek betaal nie? maar wel: Hoeveel kan ek gee?
By alles lê hy die maatstaf aan van £-s-d; daarom sy uitroep:
Waarom hierdie verkwisting?
(ii) 'n Bewys van sy oneerlike bedoelinge: Hy was die draer van
die beurs, waardeur hy die kans gesien het om homself stilletjies
te verryk - en nou kom hierdie man optree as die pleitbesorger
vir die armes! Met watter huigelagtigheid kom die mens nie baie-
keer voor die dag om sy ware bedoelinge te bedek nie!
(iii) Die Gevolg van sy jaloesie op Maria: Miskien was dit die
grootste rede waarom Judas se oordeel so hard was: Maria se on-
selfsugtige liefdesdaad het hom ineens sy eie hart geopenbaar:
hoe groot sy gebrek aan liefde teenoor die Meester was wat hom
gekies het as disiepel en sy liefde ook aan hom, Judas, gegee het!
En daarom sy harde woorde om die sagte stem van 'n skuldige ge-
wete te smoor!

My vriend, hoe oordeel ons ander mense? Wat is die maat-
stawwe wat ons aanlê? Is ons vernietigende kritiek op ander mense
se optrede nie ook maar baiekeer gebore uit ons eiebelang, ons
voorneme om ook so 'n iets uit die transaksie te maak of ons ja-
loesie omdat ander se lewes meer liefde inhou as ons s'n?

Daar het ons die skerp kontras:
By Judas: die geldbeurs wat hy hou vir homself;
By Maria: die albastefles wat sy breek vir Christus.
By Judas: die 30 penninge wat hy genoeg ag om sy Meester te verraai;
By Maria: die 300 penninge wat sy te min ag om haar Meester te vereer.
By Judas: sy voorgegewe besorgdheid vir die armes;
By Maria: haar opregte liefde tot Christus.
By Judas: die skerp veroordeling wat die feesstemming versteur;
By Maria: die stille sagte geur van nardus wat die hele huis deurtrek.

Maria praat self geen word, sy verdedig nie haarself nie: die gebroke fles doen dit vir haar.... En wat doen Christus?

III. DIE BELONING VAN DIE DAAD.

„Laat haar staan. Waarom maak julle dit moeilik vir die vrou?" Want toe sy hierdie salf op my liggaam uitgegooi het, het sy dit gedoen met die oog op my begrafnis. Voorwaar Ek sê vir julle, orals waar hierdie evangelie verkondig sal word in die hele wêreld, sal ook gespreek word van wat sy gedoen het, tot 'n gedagtenis aan haar".

Die eerste ding wat Christus dus doen is om haar in beskerming te neem. Hy kyk nie na die geldnie, maar na die gesindheid. Hy lê die een groot toets aan waarmee Hy sy hele lewe mense se lewes gemeet het: Was dit gedoen uit liefde?

Maar Hy gaan verder en deur sy woorde sê hy aan haar wat so goed sou verstaan: Dankie Maria! Al sou die ander ook nie verstaan nie, Ek verstaan dat jy weet dat Ek gaan sterwe en dat jy nie wou wag tot Ek dood is om jou hulde aan my te bring nie! Jou liefde sal beloon word, Maria: dit wat jy nooit gesoek het nie, sal die wêreld jou bring - sy hulde vir jou liefdesdaad!

Maar bo al: die huis het vol geword met die reuk van die salf. Al het Jesus ook nie geantwoord nie, Maria se offer was die antwoord. Soos 'n blomwinkel wat nie nodig het om sy ware te adverteer nie, omdat die geur dit aan almal vertel - so was ook haar daad.

Miskien het Maria nie kans gesien vir die offer van die Kruis nie: Ook ons sal seker nie altyd daardie offer van die kruis kan bring nie - maar miskien verwag die Heer baie eerder die offer van ons gebroke nardusfles! Sodat die huis vervul kan word met die geur van die salf:

Die huis van die wêreld wat vandag so min het van die geur van die salf: Watter geur versprei ons lewes daar? Die Judasgees van haat en jaloesie of die Mariasgees van diens en dankbaarheid?

Die huis van die gemeente: Word ons nie geroep om ook daar in stilte die fles met nardus te breek in die huise van gemeentelede wat smag na 'n bietjie liefde en belangstelling wat ons as Christene kan bring? Om sulke klein liefdesdade te verrig wat meer sê as duidende woorde?

Die huis van die Christen: Daar by ons familie, ouers, broers en susters, daar aan die eettafel, in die kombuis, in ons woonvertrekke - watter geur versprei ons lewes daar?

Die huis van ons hart: Maar agter al die dinge moet die offer van die hart staan - die gebroke kruik van ons eie lewes.

En die huis . . . "

Amen.